

Читайте сьогодні:

Міжнародна інформація (стор. 1).
Б. Сивенко. Вселюдські ідеали і національний гоніння (стор. 2).
В. Васильєво. Політично-господарські мотиви розподілу світу (стор. 2).
Вірний. За єдину Українську Православну Церкву (стор. 3).
Мартин Задека. Іван Іванович та Іван Никифорович (стор. 3).
За авіацією заслоною (стор. 3).
Б. Лисенський. „Український Комбатант“ (стор. 4).

Часопис виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю

Адреса редакції й адміністрації: Neu Ulm, Ludwigstrasse 10.

Останні

Одинадцятье советське вето

НЬЮ-ЙОРК. (Деп.-Рейтер, ББС). 30 липня. На вчорашньому засіданні Ради Безпеки советський представник Громико наклав вето на рішення Ради засудити постійну комісію ООН для нагляду за ситуацією на Балканах. Пропозицію про заснування такої комісії подав американський делегат. За всі голосували 9 членів Ради Безпеки, проти — 2 члени (СССР і Польща). В той час, як Рада точку за точкою схвалювала пропозицію, Громико сидів з півгодини зовсім спокійно і утримувався від голосування, — заважалося, що він не застосує права вето при остаточному голосуванні. Це одинадцяті випадок з часу утворення Організації Об'єднаних Націй, коли Советський Союз застосує вето. В офіційних американських та англійських колах вето Громико вважають за логічний наслідок ставлення СССР до всіх по-

дій на Балканах. Згадують слова Беніна, що всі інциденти на Балканах „можна було припинити помахою руки“. Але тепер накладення советського вето не змінює ситуації на Балканах. За словами американського делегата Джонсона, вето „створює велике серйозне становище і може бути викликом авторитетові Об'єднаних Націй“. Сьогодні в засіданні Ради Безпеки наступила перерва, щоб члени мали змогу обговорити нову ситуацію. Нарешті розпочнуться завтра. Як сподіваються, Громико запропонує свій план, що передбачає введення всіх чужинських військ із Греції і створення спеціальної комісії для контролю над розподілом американської допомоги Греції.

ВАШІНГТОН. (ГА). 31 липня. Американська преса надає великої ваги тому фактові, що Советський Союз в одинадцятье від початку у-

творення ООН застосував право вето. „Нью-Йорк Таймс“, прикладом, пише, що Советський Союз викликає не тільки більшість Ради Безпеки, а й тим фактом, що їх наведено в звіт Балканської комісії. За висловом часопису, СССР не тільки підкрив шлях до порушення миру, але й дав зрозуміти, що коли такі випадки траплятимуться, то він підтримуватиме і протегуватиме їх. На думку часопису „Нью-Йорк Геральд Трібюн“, нове вето лише підтверджує ту обставину, що СССР взагалі неспроможний співпрацювати із західним світом, навіть не може знайти для цього спільного ґрунту з іншими. „Нью-Йорк Сан“ називає вето Громико „новим ударом по молодій організації Об'єднаних Націй“. А один із часописів розцінює нове советське вето виключно як підтвердження рішення СССР іти власним шляхом, замість співпрацювати з іншими.

Корея — „порохова бочка Далекого Сходу“

СЕОЛ. (ЮП). 30 липня. Корею можна тепер назвати „пороховою бочкою Далекого Сходу“. В американській окупаційній зоні шодень можна сподіватися вибуху революції, інспірованої комуністами. Спеціальна американсько-советська комісія саме тепер намагається утворити тимчасовий уряд Кореї, що мав би керувати країною протягом наступних 5 років. Протягом цих 5 років Корея мала б перебувати під опікою. Однак, розбіжності в поглядах між представниками Советського Союзу і США в корейській комісії досі унеможливили прийти порозуміння з приводу цього

майбутнього уряду. В російській окупаційній зоні мешкає приблизно 10 мільйонів корейців, а в американській зоні 19 мільйонів. Хоча кордон між обома зонами пильно контролюється, багато тисяч комуністичних агентів із советської окупаційної зони пробралися на південь і намагаються сіяти там занепокоєння. Советський Союз організував 200-тисячну армію, виключно з місцевих рекрутів. Натомість в американській зоні з корейців набрано лише жандармерію і поліцію.

ЛОНДОН. (НДФ). 29 липня. Генерал Т. Ф. Штіггов, голова советської делегації американсько-сов-

ської комісії в справах заснування тимчасового корейського уряду, мильно п'ятих заявив, що протилежності в думках американської і советської делегації, стосуються, головне, списку партій і громадських організацій, з якими слід було б консультуватися щодо питання організації тимчасового уряду Кореї.

Список згаданих організацій, виготовлений американськими представниками, містять у собі, мовляв, фантастичну кількість членів. До списку внесено приватні товариства, педагогічні інститути та інші неофіційні організації, що з ними Советський Союз не хоче співпрацювати.

СССР хоче виграти час

ки ці країни спочатку самі не ратифікують їх. Ще й досі Фінляндія залишається однією з п'ятих країн, що ратифікувала договір.

Гадають, що своєю пропозицією Росія хоче досягти такого стану, щоб далі мати привід залишати свої окупаційні частини в Румунії,

Угорщині і Болгарії. В протиположному разі вона мала б вивести їх через 90 днів після підписання договорів. Гадають, що Советський Союз, змушуватиме прокомуністичні уряди цих країн відкладати з свого боку ратифікацію мирних договорів на невизначений час.

Дали свою згоду

ЛОНДОН. (Деп.-Рейтер). 30 липня. Згідно з повідомленням представника англійського міністерства закордонних справ, советський уряд прийняв англійське запрошення взяти участь у конференції заступників міністрів закордонних справ чотирьох великих держав, що відбувається на початку жовтня в Лондоні з приводу майбутнього німецького договору.

Запрошення розіслано три тижні тому США, Советському Союзу і Франції. Советська позитивна відповідь є першою офіційною відповіддю на англійське запрошення. В прийнятті французький уряд також погоджується на заплановану конференцію, не подавши, однак, точно визначеного терміну. Уряд США теж вирішив прийняти

запрошення. Щоправда, остаточно про це ще не вирішено, але незабаром буде передано лондонському уряду, очевидно, позитивну відповідь.

Московська конференція у березні схвалила передати на розгляд

В РУМУНІЇ ЛІКВІДОВАНО СЕЛЯНСЬКУ ПАРТІЮ

БУКАРЕШТ. (ББС, РШ, ГА). 30 липня. Як уже повідомлялось раніше, румунський парламент ухвалив розпустити національну селянську партію Ю. Маніу під претекстом заклику у недемократичності і готуванні протигуртової змови. З приводу цього в Лондоні висловлюють занепокоєння. Відомо бо: Московська Конференція визнала цю партію за демократичну.

Згідно з висловлюванням американської преси, національна селянська партія Румунії була партією народної більшості. Її провідник Маніу протягом 55 років своєї політичної кар'єри був найпопулярнішою постаттю Румунії. Теперішній протикомуністичний уряд Грози — перший уряд, що посмія його заарештувати.

Жидівський терор у Палестині

ЄРУСАЛІМ. (ББС). 31 липня. Сьогодні в Палестині знайдено трупи двох англійських сержантів, що їх жидівська терористична організація „Іргун Цвай Леумі“ вбила 18 днів тому і тримала як заложників. Обох повішено на деревах в Натанії, де їх було захоплено. Коли англійський офіцер здіймав одного з них, вибухла замоскована бомба і поранила офіцера в лице. Як виявилось, місцевість була мінувана. Англійський міністер колоній заявив у Нижній палаті, що на всіх відтинках історії, коли в Палестині застосовували силу, ніколи ще не було вчинено такого нечуваного злочину, щоб вбити ні в чому невинних людей. Жидівська агенція, жидівська національна Рада і Верховний арабський комітет видали у Палестині спільну заяву, висловлюючи у ній своє обурення з приводу підлого жидівського злочину жидівських терористів з „Іргун Цвай Леумі“.

Дальша американська допомога Греції

АТЕНІ. (ББС). 31 липня. Як повідомляють з Атен, партія знову напали на грецьке місто Александрополіс коло турецького кордону. Вони підпалили частину міста, але потім були змушені відступити, зазнавши великих втрат.

На одній пресовій конференції голова американської місії в Греції Грієвс сьогодні заявив, що діяльність американських експертів у Греції не обмежується лише консультативними функціями — вони матимуть великі адміністративні повноваження. Через 10 днів прибуває до Греції американське судно з боєприпасами і предметами першої допомоги.

Індонезійське питання в ООН

НЬЮ-ЙОРК. (ББС, ГА). 31 липня. Рада Безпеки обговорюватиме сьогодні ситуацію в Індонезії і питання про становище на Балканах у зв'язку з вето Громико. Голландсько-індонезійський конфлікт внесли на розгляд Ради Австралія і Індія. Австралійська заява йде набагато далі, ніж індійська, бо вона посилається на 39 статтю статуту ООН, що передбачає санкції. Індійська пропозиція, в світі 35 статті, радить мирне пологдження суперечки. Австралія розкладає конфлікт в Індонезії як порушення миру і тому закликає вжити негайних заходів для припинення воєнних дій. Тим часом новопризначений голландський амбасадор в США ван Клеффенс вважає, що Рада Безпеки не має права обговорювати це питання, бо цей конфлікт не є конфліктом між двома суверенними державами.

Англії — командувачі індійських армій

НЬЮ-ЙОРК. 31 липня. Як повідомляють американське радіо „Голос Америки“, тимчасові уряди Пакистану та Індостану призначили вчора двох англійських генералів на головкомандувачів своїх армій.

Ще одна федерація

АТЕНІ. (РШ). 31 липня. Турецький амбасадор у Парижі запропонував утворити середземноморську федерацію, до складу якої ввійшли б і Туреччина і Греція. Таким чином можна було б утворити протіву т. зв. балканській федерації.

* НЬЮ ДЕЛІ. (ЮП). 30 липня. Індійський уряд дав інструкції своїй делегації при ООН, негайно передавати Раді Безпеки поті і вимагати від Ради втручання в індонезійсько-голландський конфлікт. Також Австралія накладала своїм представникам звернути увагу Ради Безпеки на Індонезію.

* ФРАНКФУРТ. (Деп.) 28 липня. Цього тижня почалися другі маневри американських військ в американській окупаційній зоні Німеччини. Маневри триватимуть приблизно два тижні.

* ВАШІНГТОН. Повітряні збройні сили США подали до відомо, що літак „Super-Fortress B 29“ перебудовано для транспортування пошкодженій найбільшій в світі бомби, що важить 20 тонн. Однак, американська армія прагне над тим, щоб виготовити бомбу вагою до 50 тонн. („Експрес“, 29. 7.).

* СТОКГОЛЬМ. (Деп.-Рейтер). Швеція запротестувала проти подорожі заступника советського військового аташе до забороненої військової зони в північній Швеції. Шведська тасна поліція констатує, що советський офіцер і його супутник робили екскурсії і фотографії поблизу шведських укріплень коло фінської кордону.

* ТОКІО. (РШ). 31 липня. Австралійський міністер закордонних справ Евет, що перебуває тепер у Японії, учора висловився за те, щоб підписати японський мирний договір до травня наступного року.

* АНКАРА. (ДПД). Керівник американської військової місії в Туреччині генерал-майор Олівер запропонував модернізувати турецьку армію за допомогою американських матеріалів.

* ЄРУСАЛІМ. (Деп.-Рейтер) 30 липня. Щоб відлатити за страту гробів жидівських терористів у Акре, жидівська підпільна організація „Іргун Цвай Леумі“ повісила двох позонених англійських сержантів.

* БЕОГРАД. (ЮП). До колишньої італійської місцевості на стід від Триєсту прибула советська арійська контрольна комісія. Її приміщення в головній квартирі югославських військ.

* ВАШІНГТОН. (ББС). 30 липня. Представник державного департаменту США заявив, що США вистали до СССР протест, вимагаючи від нього припинити принаслідковати так зване німецьке й італійське майно в Угорщині, Болгарії і Румунії, доки не буде ратифіковано мирні договори з цими країнами.

* БУДАПЕШТ. (ЮП). В Угорщині знову дозволено „незалежну партію“. Програма партії: незалежність Угорщини від чужинського впливу, свобода народу, децентралізація уряду, ліквідація класових різниць, свобода зібрань і свобода слова.

* ЛОНДОН. (ББС). 31 липня. Як повідомив англійський міністер військових справ, в останньому кварталі 1947 р. буде звільнено з армії на 50 тис. воїнів більш, ніж передбачали спочатку, бо англійська промисловість велику потребує додаткових робочих рук.

* ВАШІНГТОН. (ДПД). Згідно з заявою професора Матера, 95% синтетичних покладах урану перебувають у руках Росії, Америки, Британської Імперії, Китаю, Франції і Бельгії.

* КАІР. (ДПД). Єгипетський уряд гарантує притулок всім німецьким позоненим втікачам з англійських таборів. Всі позонені, що мають спеціальний випис і втекли із зони Суецького каналу, можуть записуватися до єгипетського війська.

* ВАШІНГТОН. (ГА). 30 липня. Протягом минулого року американські громадяни надіслали до 14 країн 135 тис. тонн харчових продуктів, не тільки своїм родичам, а й просто незнайомим особам.

ВСЕЛЮДСЬКІ ІДЕАЛИ І НАЦІОНАЛЬНИЙ ГЕНІЙ

Політично-господарські мотиви розподілу світу

III
(Закінчення)

Найвищі вселюдські ідеали правді і долі людини кожна нація сприймає не через якісь загальнолюдські, універсальні шляхи й засоби сприймання (бо таких у природі поки що нема), а через свої питомі, властиві лише їй, означені нації, засоби сприймання: так би мовити, національним зором і слухом, національним серцем. А джерелом і творцем цих найвищих ідеалів і надбань людського духу знову ж таки є різний національний геній: англієць — черпає із своїх джерел, сприймає в інтерпретації й оформленні своїх геніїв: Шекспіра, Байрона, Кромвеля, Дж. Локка і Б. Шопара; француз — в інтерпретації Декарта, Буало, Мольєра і Гюго; німець — Гете, Бісмарка і Ніше, а українці — такі з творів і через інтерпретацію своїх національних велетнів духу: Т. Шевченка, Ів. Франка, Гр. Сковороди і Лесі Українки. Найвища і найглибша людська ідея досі завжди були і ще довго будуть породженням і виявом не якогось загально-людського, космополітичного, а лише щоразу специфічного національного генія.

Не існує бо фізичного почуття всесвітності, космополітизму; патомість існує щільно реально фізичне почуття національної спільності. Вселюдські високі ідеали справедливості і добра, які дістаються до серця й розуму тої чи іншої людської спільності — народу, прибирають відповідну національну форму — вияв, надану їм найціннішими силами даного народу, вразливими найглибшими і найсвітішими властивостями його національного духу.

В цьому полягає секрет того, чому, наприклад, на українського читача "Катерина" Т. Шевченка впливає незрівнянно більше, ніж, скажімо, аналогічна історія нещасного кохання в повісті "Белая Ліза" Н. Карамзіна чи "Балладина" Словацького (беремо приклади з російської та польської літератури, як більше нам відомі); чому ширі, хоч писані простенько, без літературної вирваності, оповідання — нарис Архипа Тесленка з його збірки "Страшене життя" змушують кожного українця глибоко пережити страждання автора, а, скажімо, автобіографічні твори Льва Толстого, Аксакова чи навіть М. Горького, написані дуже майстерно, не проймають так глибоко і не потрясають його душевно. І як би малочисно не уявляв собі український читач рідних Карпат з талановитих новел і романів Казимира Тетмасера, а проте школи не сприймає не дорівнюватиме всерйозності й глибокості сприймання ним

карпатської природи в "Тінях забутих предків" М. Коцюбинського чи в "Захарі Беркуті" Ів. Франка. До чого це ми говоримо? А до того, що час від часу чути принагідні висловлювання деяких наших земляків про неможливість, нібито, дійово працювати і служити високим вселюдським ідеалам, свому мистецтву і культурі — і водночас українській національній культурі, національній ідеї; висловлювання про те, що, нібито, плекання скрізь і завжди свого національного — це обмеженість, звуженість духовних об'єктів, позбавлення себе контакту з найпередовішою людською думкою, з багатством духовності і ментальністю передових народів світу.

Яке величезне непорозуміння! І як позначився на таких думках згубний вплив довгого періоду нашої бездержавності! Але простежимо хід думок цих людей далі. Бож хто сказав А, той мусить скорше чи пізніше сказати Б.

Настав час — кажуть ці "всесвітні" — коли вже педошлімо викладати всі сили для здобуття власних силами кінце власної суверенної держави. Це однаково нам не під силу: адже довелось б боротися проти всіх своїх сусідів — росія, поляк, маляр, чехів, румунів тощо. А контактуватися з кимсь одним проти решти — заведе і в майбутньому так, як досі заводило. Причина, мовляв, проста: з утворенням власної національної держави ми спізналися не менше, як на півстоліття.

Нам лишається тільки ще раз повторити: яке величезне непорозуміння! Як помітив на таких думках рабське улагодження впливові "державних" сусідів, перечекулене запобігання і респект перед "великими" культурними і політичними аспіраціями "старших братів". Ми розуміємо і знаємо: двохсотлітня національна неволя не минула даремно: вона могла і такі справи намалала важкий відбиток на психіку і спосіб думання чималих верств українського народу. Тут — в сумному факті нашого 200-літнього поневолення і бездержавності — саме й лежить первопричина і корінь наведених вище думок і почуттів меншевартості.

Алеж не можна кожного разу тупцювати на тому самому місці: ні, після героїчного періоду наших Визвольних Змагань, після існування — бодай короткочасного — власної національної держави; після того, як Україна — хоч і підфальшована, хоч і під не властивою і образливою для її суверенності маскою маріонеткової УСРР, — проте все таки визнана на форумі Об'єднаних Націй як рівноправний і рівноправний партнер; ні, після цього всього — непошанування себе і прогни меншевартості — нехай і завуляковані високою "вселюдською" філософією і мораллю — задаються авіанним непорозумінням, вражаючим око анахронізмом.

Ми висували тезу: на даному історичному етапі нашого національного розвитку, в конкретних умовах європейських міждержавних взаємин і політики — пропаганда федералізму аж ніяк не може заступити для нас потреби боротися за власну національну суверенну державу і потреби щоразу наголошувати про це перед лицем світу. "Добрий кожух — тільки шкода: не на мене ший!" — такими Шевченковими словами хочеться сказати про федералізм для нас, українців, в наших конкретних умовах доби.

Конференція європейської економічної співпраці 16 держав закінчилась новим взаємним порозумінням, в атмосфері доброї волі і прагнення взаємної допомоги. Це перша міжнародна конференція, що закінчилась без розчарування, а навпаки, з великими надіями на майбутнє. Роботу цієї конференції по цей і той бік Атлантики загально розцінюють як позитивне явище. Обрані чотири фахові комітети — в справах харчування і сільського господарства, заліза й сталі, енер-

гії і палива, а також координування і виконання — працюють повною ходою, збираючи анкетним способом спільно потрібні матеріали, щоб незабаром скликати знову загальне зібрання. На тому зібранні мають остаточно з'ясувати, що конкретно зроблено й робиться для переборення новосиних труднощів, що кожна з 16 держав для цього кола родить і які перспективи в майбутньому, яка потрібна допомога з боку США і в чому. На підставі цього буде складено план і до 16-го вересня ц. р. передано Маршалу.

9-го липня грецький міністер закордонних справ Тсалларіс відбув з американським державним секретарем Маршалом нараду з приводу теперішньої кризи в Греції.

На фото: К. Тсалларіс розмовляє з Дж. Маршалом. (Дена-НІІ-Біля).

далеке майбутнє.

У зв'язку з тим масо зупинитися ще на деяких питаннях, від яких залежить успішна реалізація Маршального плану. Західно-європейські держави здають собі справу з того, що використавши навіть усі свої континентальні ресурси хліба й сировини, вони хронічно відчуватимуть їх нестачу.

Тому кінце потрібно до балансу допоміжних джерел хліба і сировини включити усі колоніальні володіння західно-європейських держав. На цю думку пристала Англія, очевидно з нею погодиться Голландія, Португалія і Бельгія. Якщо так, Західна Європа матиме в своєму розпорядженні дві третини всіх світових запасів сировини і зможе спокійно і упевнено господарськи розбудовуватись. Це думка дуже далека, вона дозволить передусім піднести на вищий шабель колоніальні народи і забезпечить збут індустріальних виробів євро-

Але ми хочемо ще вернутися до того, з чого почали: до національної інтерпретації вселюдських надбань духу і розуму.

Ми з'ясували, як найяскравіший і найповніший вияв свого окремишого національного творчого обличчя забезпечує в свою чергу якнайлучше і найповніше осигнення і засвоєння найцінніших і найсуттєвіших надбань світової історії людства, вершин світової науки і мистецтва. На цьому місці ми хочемо ще додати. Якщо душевний спокій — один з найважливіших компонентів щастя людини-індивіду — великою мірою залежить від почуття духовної цілісності, нероздворності, то на даному етапі людської історії, принаймні європейської людини, ця цілісність неможлива поза перебуванням в рамках означеної національної спільності, з якою даного індивідуа ріднить найцінніший комплекс дитячих і юнацьких роїв — періоду першого і основного формування творчої особистості кожної людини.

Пригадаймо собі, яких душевних мук завдав людям уже в зрілому віці відлив від рідної національної стихії. Як дуже багато втратила та чи та видатна творча одиниця від того, що вона з тих чи інших причин поставила свій талант і творчість на службу не рідному народові, що промовляв до неї голосом батьків чи найближчого оточення, а народові іншому, здебільшого щастяливому народів-сусідів. Такі люди — творці мистецтва і громадських діл — нерідко переживали важкі душевні муки, не знаючи на котру ногу ступити і раз-у-раз в думках обвинувачуючи себе за те, що покинули "різну ниву", свій народ і пішли служити багатшому і сильнішому. Життєвий шлях і трагічний кінець геніального М. Гоголя, важкі пагання раннього В. Короленка, як і Франкова "праця в сусідських пайках" — можуть правити за найяскравіші до того приклади підтвердження.

пейських народів, тобто безболісно розв'язуються найскладніші труднощі.

Чи скоро можна сподіватися реалізації Маршального плану? Це питання схвалює тепер увесь Захід і США. Спершу щодо самого способу є різні думки. Одні пропонують видавати позики окремим народам, інші — утворення доярового фонду, який розподілятиметься центральною установою в Європі між окремими державами для закупу всього їм потрібного, а треті пропонують надати сировини і хліба на умовах кредиту. Потрібна сума на найближчі два-три роки визначається приблизно в 10 млрд. доларів. Це, так би мовляв, технічні питання, які можна було б детальніше з'ясувати на підставі матеріалів, що їх буде подано європейськими державами до 1-го вересня ц. р.

Є труднощі іншого порядку, а саме, що американський Конгрес, який з кінця минулого тижня до січня наступного року має вакації, не зможе цього питання ще поточного року обговорити і вирішити. Це є приводом, що хвилює європейські народи, які домагаються, щоб це питання обов'язково конкретно розв'язати якнайскоріше і попередньо, навіть на окремій сесії Конгресу.

З цього приводу важлива промова Дж. Маршала в Солт-Лейк-Сіті на з'їзді 48 американських губернаторів штатів. Він заявив: "США стоять тепер на повороті в своїх відносинах до традиційних друзів старого світу. Америка повинна перестати допомагати намаганням європейських країн пристосуватися до змінених умов нової епохи, США повинні зважитися на те, що Європа йде в напрямку, який відповідає їхнім власним традиціям і співзвучний з традиціями Америки".

"Якщо США не допоможуть Європі, — каже Маршал, — дуже можливо, що країни, які вже потерпіли від війни, потраплять до рук комунізму. Планована програма відбудови цілком відповідає власним національним інтересам США, вона узгоджена також із завданнями, які ставлять перед собою Америка в справі збереження європейської цивілізації".

Нам відомо з повідомлення, що нарада губернаторів цілком погодилась з міркуваннями Маршала і обстоює допомогу США Європі.

Окремо стоїть питання участі Німеччини у відбудові Європи. Паризький комітет співпраці запросив до себе керівників 4-х зон на спеціальну нараду. З другого боку, у Вашингтоні скликають спеціальну нараду представників Англії й Америки в справі з'ясування можливості розвитку німеччини індустриї, зокрема Рурського басейну.

Нові директиви, дані міністерством закордонних справ ген. Клею, відкривають нові перспективи для господарської і культурної відбудови Німеччини, участь якої у виконанні плану Маршала усе ма визначиться як за одну з важливих передумов.

На закінчення хочемо ще відзначити одну думку, яка широко лунала на Паризькій Конференції економічної співпраці, а саме: джерело до західної Європи для країн Сходу, які чесно побажають співпрацювати для добра змучених війною народів, завжди відкриті. Час покаже, хто і що має на меті в цій критичній для народів момент. Зберегти свою політичну незалежність, задовольнити потреби населення, забезпечити економічний добробут на довгі роки можуть тільки народи демократично настроєні, цілком вільні щодо вирішення своїх внутрішніх справ.

Б. СИВЕНКО

В. ВАСИЛЕНКО

Королевська пара. Це перша світлина із заручок, зроблена тільки по пропозиції заручки 9-го липня 1947 року в Буадінезійському палаці. На фото: Заручки англійської принцеси Єлизавети Сасксової і принца Ф. Монтбеттен.

(Дена-НІІ-Біля)

Усвідомлюючи значення велике впорядкованого церковно-релігійного життя для остаточного здійснення наших національно-державних ідеалів І, УАПЦ, де вирішуватиметься така велика принципова справа як злиття з УАПЦ Української Православної Церкви в Америці. — Редакція містить допису статтю, що висвітлює коротко історію і сучасний стан Української Православної Церкви.

I

Ніхто з українців, хто дійсно відав український визвольний ідеї та прагне бачити свою батьківщину вільною, незалежною та могутньою державою, не заперечуватиме закону директорії УНР від 1-го січня 1919 р. про церковне управління, що ним стверджувалося незалежність (автокефалія) православної церкви в Україні.

Без сумніву, цей закон — логічно пов'язаний з заявою міністра віровишів, що на Церковному Соборі 1918 року в Києві, від імені гетьманського уряду заявив: „Маю честь оголосити його тверду й непохитну зумку, що Українська Церква має бути автокефальною“.

Однак ані урядові гетьмана, ані урядові УНР через бурхливі події не вдалося оформити автокефалії Православної Церкви де-юре. Масово лише освідчення місепоблудителя Вселенського Патріаршого престолу, який в лютому 1919-го року висловив українському послові проф. О. Лотоцькому надію, що „український народ буде міцно стояти в батьківській вірі, очікуючи з цілковитою певністю здійснення свого бажання, згідно з канонами та правилами“.

Ризький договір 1920-го року між СРСР та Польшею поділив українські землі, але православне населення на обох просторах штучно поділено української землі прагнуло рідної Церкви, незалежно від Москви, з правдивим соборним устроєм, з рідним по крові й духу духовенством до вищої ієрархії включно, і служби Божої своєю мовою, а не зрусифікованою слов'янською.

Провідні верстви українського суспільства, висували гасло дерусифікації Православної Церкви, вважали, що правда Христова за допомогою рідної Церкви стане опорою для виховання широких народних верств, особливо молоді, й спришпівать процес оздоровлення від болішевицької недуги, загалом стане головним фактором у побороженні матеріалістичної доктрини в її московському видаванні.

Православна Церква в Польщі автокефалію здобула. Митрополит Юрій (українець), бувший ректор петроградської духовної академії, склав на вітарт автокефалії спос життя. Його заступив архієпископ Діонісій і продовжував зносини з першими з правом визнання Української Православної Церкви в Польщі автокефальною.

13-го листопада 1924-го року „Томасом Вселенського патріарха привершено Православній Церкві в Польщі автокефалію, як частині колишньої київської митрополії, що підлягала Царгородському патріархові. Визнання незалежності Православної Церкви в Польщі наступило від усіх Православних Церков. Неприємною лишилася лише Москва“.

У дальшій боротьбі українського православного люду в Польщі за свої права в церкві на інтервенцію українських послів з Волині перед урядом та президентом держави, Св. Синод погодився висвятити в списку хіротоніовано в списку архимандрита Полікарпа і призначено його вікарієм на Волинь (теперішній голова собору єпископів УАПЦ). А пізніше, після великої демонстрації в Почаєві, що в ній брало участь понад 20 тис. вірних, Синод замість митрополита Діонісія призначив на Волинь правлячим єпископом архієпископа Олексія, українця з походження, який склав з українськими послами спеціальну умову щодо розмежування православної спархії на Волині і тієї умови додержав. Призначав (до приходу німців, а фактично до окупації Совстами Волині) українців — священників на парафії, скасував російську мову в урядованні, впровадивши українську, так само в проповідях, видавав пресу теж українською мовою. Покликав на секретаря консисторії проф. Ів. Власовського, ген. секретаря товариства ім. митрополита Петра Могили. Запровадив щорічне скликання спархіяльних зібрань з участю вірян і духовенства і піддав свою адміністративну діяльність під контроль тих зібрань. Давав грошові

засоби на друк богослужбових книг українською мовою і дозволив відправляти українською мовою службу Богу на бажання парафії (більш як у двохсот парафіях).

У Варшаві спільно провадила свою працю комісія по укладенню „Статуту Православної Церкви в Польщі“ і готувалися до скликання помісного Собору. Розуміється, робив це все не так по ширості, як із зрозуміння, що необхідно зважати на національні вимоги і почуття української людности.

Коли архієпископ Олексій — за часів німецької окупації — порвав зв'язок з Православною Церквою в Польщі (Волинь було виключено німцями з „Генерал-Губернаторства“ — Польщі) і підляв 18-го серпня 1941 р. в канонічну залежність Російській Церкві, митрополит Діонісій на прохання українців — вірян і церковно-громадських організацій, 24-го грудня 1941 р. призначив архієпископа Полікарпа тимчасовим адміністратором Православної Автокефальної Церкви на звільнених землях України.

Визначаючи архієпископа Полікарпа адміністратором, митрополит Діонісій дав своє благословенство владикам Олександром (Пиському) і Полікарпом (Лущкому) висвятити єпископів для майбутньої Української Православної Церкви. Так виникла церковна ієрархія для відновленої української Церкви, яку пізніше оформлено на Церковному Соборі як Українську Автокефальну Православну Церкву, що її сьогодні очолює митрополит Полікарп.

8-10 лютого 1942 р. по висвяченні перших єпископів, як оповідає український богослов, що свій твір про УАПЦ підписав псевдонімом Senex, „відбувся в Північному, під головуванням архієпископа Олександра як найстаршого по хіротонії, Перший Собор Українських Єпископів, на якому було ухвалено, визнавши під увагу 68 правил св. Апостолів, що ним забороняється єпископові, пресвітері чи диякони приймати від будь-кого повторну хіротонію, керуючись так само прав. 52 св. Апостолів, прийняти священників (єпископів не залишилось) Української Автокефальної Церкви висвятити 1921 р. в „суцїм сані“.

Отже, Перший Собор Українських православних ієрархів, висвята яких з канонічного погляду не підлягала жадному сумніву, дав можливість усім духовним особам, висвяти 1921 р. на Україні, вийти до складу Української Автокефальної Православної Церкви. Тобто, впади всі формальні перешкоди з боку національного та й канонічного до злиття многострадалної української Православної Церкви (бож вірні є частиною Церкви), створеною під советською окупацією 23-го жовтня 1921 року, коли в Київському Софійському соборі висвячено в єпископи рукоположенням пресвітерію прот. Василя Липківського в списку, а разом з ним і перших єпископів цієї Церкви з одночасним піднесенням у митрополічний сан архієпископа Василя (Липківського).

Ніхто не може заперечити, що Церква, яка виникла в Україні 1921 року була українською, як і те, що в ній додержувалося принципу соборности. Недарма ж українські церковники стверджують, що „визнання української АПЦ заслугою ввійдуть з пам'яттю праведників і похвали в історію нашої Церкви та будуть в дальшому житті народу свідомими прикладами“.

(Далі буде) Вісник.

Хто з нас не пам'ятає тоголишнього Івана Івановича Перерепенка та Івана Никифоровича Довгогчуна, що поспарилися за гусака? Всі ми їх добре пам'ятаємо!

Але нам здавалося, що ці тоголишні сварливі вже давно дець на тому світі за свою надмірну сварливість замість води п'ють гарячу смолу. Однак, побувавши на кількох таборних зборах у таборі Новий Ульм, ми переконалися в протилежному: Іван Іванович Перерепенко та Іван Никифорович Довгогчун живі-живісінькі. Та не тільки живі-живісінькі, а й опинилися серед ДП. І не тільки опинилися тут, а й далі провадять свою безперестанну сварку. Але тепер вони сваряться вже не за гусака, як колись, а за... хвіст.

Ось вам загальні збори таборян у Новому Ульмі. Обговорюється звіт доповідь про дотеперішню роботу Таборної Ради. Щось із десятих вечорів триває це обговорення. Іван Іванович та Іван Никифорович ведуть у ньому перел.

Сьогодні виступає Іван Іванович і, замість говорити по суті справи, звертається до присутніх:

— Панове! Даю сам собі відітнути голову, якщо я говорю неправду: Іван Никифорович Довгогчун має хвоста...

Другого вечора на ту ж саму трибуну вибігає Іван Никифорович і, замість говорити по суті справи, гукать до присутніх:

— Панове! Щоб мені не зійти з цього місця, коли я брешу: не я, а Іван Іванович Перерепенко має хвоста...

Третього вечора на трибуні знову з'являється постать Івана Івановича. Під пахвою у нього жмут шпалгалок. Вимахуючи ними, над головою, він галасує:

— Панове! На підставі ось цих документів я вам доведу, що не я, Іван Іванович Перерепенко, а він, Іван Никифорович Довгогчун, має хвоста...

Четвертого вечора на трибуну знову вибігає Іван Никифорович. У нього в руках аж два жмути якихось шпалгалок. Потрашаючи ними в повітрі, він горлає:

— Панове! На підставі ось цих документів я вам доведу, що не я, Іван Никифорович Довгогчун, а таки він, Іван Іванович Перерепенко, має хвоста...

П'ятого вечора Іван Іванович приводить на таборні збори цілу ватагу „своїх людей“. Вибравшись на трибуну, він рубас:

— Панове! Я маю сто чоловік свідків, які вам доведуть, що не я, Іван Іванович Перерепенко, а таки він, отой осоружний Іван Никифорович Довгогчун, має хвоста...

„Свідки“, зрозуміла річ, б'ють у долоні.

Шостого вечора Іван Никифорович собі приводить на збори ватагу „своїх людей“. Доп'явшись до трибуни, він провадить:

— Панове! Я маю двісті чоловік свідків, які під присягою засвідчать, що не я, Іван Никифорович Довгогчун, а таки він, отой богопротинний Іван Іванович Перерепенко, має хвоста...

„Свідки“, ясна річ, плещуть у долоні.

Приходять Іван Іванович з Іваном Никифоровичем і на своїх, посьмі, дев'яти й десяти таборні збори.

Виступають по кілька разів. Упрімі, задихаві, охрипі, ці сварливі підлітки відрами виливають один одному на голову пом'ї.

— Ось тобі! — кричить Іван Іванович.

— Ось тобі! — скригоче зубами Іван Никифорович.

Тим часом у залі коїться щось страшне. Коли на трибуну виходить Іван Іванович, його „свідки“ гучно плещуть у долоні, а „свідки“ Івана Никифоровича, наперекір їм, свистять, гатять чобітьми об підлогу, взагалі бешкетують. І навпаки: коли на трибуні з'являється Іван Никифорович, тоді його „свідки“ гучно б'ють у долоні, а „свідки“ Івана Івановича, наперекір першим, свистять, гатять чобітьми об підлогу і взагалі чинять бешкет.

Таке Іван Іванович з Іваном Никифоровичем виробили на отих таборних зборах.

Але це ще не все. Таборна Рада по десятих днях „дискусії“ визначила спеціальну комісію, яка на підставі того, що наговорили Іван Іванович з Іваном Никифоровичем протягом десятих вечорів, повинна установити хто ж із тих сварливців насправді має хвоста. Отож комісія в даний час провадить ще дуже „відповідальну“ роботу. Вона виписує всі протоколи таборних зборів, викликає до себе Івана Івановича й Івана Никифоровича, жадас від них усіх пояснень.

Чим скінчиться ця справа — чи пошастить комісії намацати у котрого із них хвоста — не знаємо. Ми тільки боїмося одного — щоб часом у самої Таборної Ради не виріс хвіст. Кажуть, за теорією ймовірности і такого можна сподіватися.

І не ж ще тільки передзаборні збори.

А що ж то буде під час виборів нової Таборної Ради?

Чого доброго, сварливий потоплять один одного в пом'їх.

А втім, поживемо — побачимо.

Мартин ЗАДЕКА.

ЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАСЛОНОЮ

Арешти ДП

Віденський кореспондент часопису „Нью-Йорк Геральд Трібюн“ м-р Сеймур повідомляє про категоричний протест, застосований американськими та англійськими урядовими кодами, щоб агенти НКВД припинили масові арешти ДП. Мова йде про те, що останні два тижні советські агенти зупинили шістьох потягів, які йшли з Відня до американської зони в Австрії, і арештовували осіб ДП. Арештовано було до 200 осіб. Іх відправлено до концетраційних таборів в околицях віденського Нойштадту. В протесті обвинувачується советський агентів, що вони не визнали перенуток, виданих ДП одним із чотирьох союзників на право переїздити окупаційні зони.

Крім арештів, переведених агентами НКВД, близько 400 ДП було висаджено з потягів на Еннському мосту, що йшли на Ліхт та до американської зони. Висаджених всіма способами змушували повернутися до Відня.

Советське військо почало обшукувати потяги, після того, як політичні втікачі із Маварщини стали прибувати до Австрії. До 28-го червня Совети визнавали документи рожевого кольору, які давали дозвіл

ДП подорожувати, але від того часу, як появилися втікачі, почали різні утиски та масові арешти. Всіх, хто не мав советської печатки на перенуток висаджували з потяга. Про ці заходи Совети не попередили союзників зачасно. Із затриманих і відправлених до таборів були переважно балтійці: литвини, естонці та латвії. Один вантажний потяг із заарештованими ДП до одержання певних інформацій і висловлення протесту уже відійшов з Нойштадту в напрямку Мадрищини. За цей час поліція також заресструвала два випадки знущання над людьми у Відні. Напасники, як повідомляють, були в советській уніформі. В британському секторі Відня теж поновилися випадки викрадання людей. Переклав О. Г.

Державний гімн УССР

Як повідомило советське радіо, поети та композитори України працюють над створенням державного гімну УССР. Досі подано 60 проєктів тексту і 150 проєктів музики. Праця триває далі.

Можна тільки поспівувати цим поетам та композиторам, що наперед пошши догодити Москві. Без благословення Москви УССР не співатиме свого державного гімну.

14-го липня 1947 року в Лондонському Гай-Парку відбувся показ народних танців з усієї світу. На фото: Група більдівських танцюристів з їхнім традиційним головним накривком. (Джон-Пит-Бірд).

13-го липня гіпопотам „Петя“ святкував у Нью-Йоркському зоологічному саду, „при доброму здоров'ї і повному розумі“, свої 44 роковини. На фото: „Петя“ одержує яскравий сервований „пиріг“ на іменини. (Дана НТ-Білд).

До філій СУВ

Головна Управа СУВ (ТУВо) цим повідомляє, що а'яд, який відбувся в Берхтсгадені 19-20-го липня 1947 року, нічого спільного з нашою організацією не має.

Головна Управа докладає інформації про перебіг цього а'яду не має. Вважаємо, що цей а'яд був скликаний без погодження ЦПУЕ, якимсь безвідповідальними людьми.

29. 7. 1947 р.

Головна Управа СУВ.

БІБЛІОГРАФІЯ

„Український Комбатант“

Часопис Союзу Українських Ветеранів ч. 1. На чужині.

Проста, але чепурницька книжечка, що прихильно настроєні її майбутні читачі вже своїм зовнішнім виглядом. Сталася виконана обкладинка, на якій домінують місце займає символ бойової честі і слави — орден „Залізного хреста“. Уже побіжне знайомство із змістом часопису виявляє загальний його характер, в якому переважає елемент інформаційний. Старшина-кадровик може бути дещо недоволеною, бо, мовляв, часопис „мало фактів“, з виразною перевагою спогадів, загальних інформацій та поточної хроніки. Але, порекавши уважно вступне слово, в якому Редакція зазначає, що основна мета часопису — „виховати молодь покоління на бойових традиціях наших славних дідів, що в боротьбі за державу та незалежність не знали ані страху, ані втоми“, — переконані ці речі, і той старий ветеран змінить свою думку та признає, що на погляд, що програма часопису така справді має бути зорієнтована на інтереси не старої, а лише молодшої генерації нашого воїнства. Приставши ж на це, він ураз впробує загальний напрям часопису з виразною перевагою (не лише піквального для старших, але все актуального й дуже корисного для молоді) виключно підготовчого матеріалу. До цього матеріалу належить віднести теж і „духу ментальну“ частину часопису (ірані казки, ухвали, встановлення) — починаючи від ухвали в справі національного прапора, яка казав вже край усяким у цій справі базилісмом, та включаючи наказом Високого Міністра про покарання тих, хто панює своєю волею над історією безвідповідальності з морального погляду воїна. Скорочена проти тих же деструктивних постанов об'єднаних воїнських організацій стверджує той факт, що українське воїнство ніколи стоїть в обороні наших національно-державницьких традицій і одностайно засуджує всі прояви нечесності і авантюристичної сваволі.

Що взагалі присягло вражє і радісно зворушує при читанні часопису, це те, що з його рядків віє дух дивної славної традиції, невичерпна моральна сила національної правди, та могутня закономірність в жертвенний порив наших народів має у героїчних роках визвольної

го змагу. Пришпелити ту моральну силу, передати той воєнний порив нашому молодому воїнству намагається всіма силами „Укр. комбатант“. І не безуспішно! Бо все, пов'язане з нашою недавньою минулистю, з добою нашої останньої боротьби за рідну державність, передано на сторінках часопису так любовно, тепло, а при тім так просто і для всіх приступно, що цей напівфактовий часопис радо візьме до рук кожний український громадянин, що бодай трохи цікавиться нашою проблематикою.

Зовсім не випадково редактори „У. К.“ оздобили першу, титульну сторінку часопису знавним афоризмом Самона Петавіуса: „Не забуваймо про меч, учимось мінити тримати його в руках, а одночасно дбаймо про підживлення нашої моральних елементів і буття творчої любові до Батьківщини, створення до ворога та помсти за кривди, заподіяні нам, — в симбіозі яких знайдемо ширший шлях до змирення і програми для будівництва“.

Як прикметина, як характерним для нашої національної психіки є саме ось таке трактування „ідеї меча“. Як істотно цей — овертий о моральну силу — „український меч“ різниться від того — опірного о силу фізичну — запозиченого „чужинського меча“, що ним різні бездумні або безпринципні готує нападати та ще намагаються і інші заступити ось ту традиційну зброю нашого етично-закожного і національного народу! Честі і слави видання „Українського Комбатанта“, що своїм часописом вони пропонує ось цей морально-нахальний меч лицарів, а не перебраний від чужини і ворожий напів національний психічний меч насильників.

Виховані в гаслах визвольної боротьби 1917—24 років українське воїнство, як рівно ж і все духовно-здорове та патріотично-активне українське громадянство належить опинити ці ідеологічні потягнення „Українського Комбатанта“ та від першого серія належить підтримувати — як морально, так і матеріально — цей справді змістовний і справді корисний орган Союзу Українських Ветеранів.

Поручник В. Лисинський.

УВАГА!

УВАГА!

УКРАЇНСЬКІ УЗОРИ

ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

буде вислано передплатникам після 8 серпня 1947 р.

З технічних причин В-во не може розіслати їх раніше, про що ласкаво просимо замовити прийняти до уваги.

Вартість збірника вишнєв — 10 Н.М.

Тираж обмежений!

Вамовлення присилати на адресу: Ukrainischer Stickmuster-Verlag, (Bib) N. Ulm, Ludwigstraße 10

ОГОЛОШЕННЯ

За зміст оголошень Редакція не відповідає

НОВИНА ЄВРОПЕЙСЬКОГО КНИЖКОВОГО РИНКУ В ПЕРЕКЛАДІ НА УКРАЇНСЬКУ МОВУ!

Вже вийшла з друку голосна сатира знаного англійського письменника й журналіста ГЕОРГА ОРУЕЛА під наголовком

„Колгосп тварин“ ПРО РЕВОЛЮЦІЮ ТРУДЯЩИХ І ЩО З ТОГО ВИЙШЛО!

Ця гостра сатира на т. зв. комуністичний лад, що вийшла недавно в Англії, Америці й Франції, стала видавничою сенсацією наших днів.

Видавництво „Прометей“ дістало згоду Автора на видання його книги в Українській мові. Автор згодився теж написати окреме вступне слово до Українських читачів про себе і про свої погляди на східний експеримент.

Книжку можна придбати в книгарнях і кооперативах.

Якщо вони ще не мають її, хай замовлять в кооперативі „НОС“ — Мюнхен, Розенгаймерштрассе 46а.

Ціна книжки — 8 н.м. Висилається теж і поодиноким замовникам за готівку або післяплатою. Найкраще слати гуртові замовлення, щоб не платити кожному зокрема коштів пересилки.

ЖАДАЙТЕ ПО ВСІХ КНИГАРНЯХ,

Вийшла з друку і

ПОСТУПИЛА В ПРОДАЖ КНИЖКА

Проф. ОЛЕКСАНДРА ПАНЕИКА

Українська стенографія

підручник для шк'л і самонавчання. ЦІНА 25 НМ.

ШКОЛАМ І КНИГАРНЯМ 20% ОПУСТУ.

Замовляти: ОМЕЛЯН МАКОГІН, München 8,
Aussere Prinzregentenstr. 65/L.

Накладом книжкового товариства

„Універсальна Бібліотека“

Обличними днями виходять друком такі нові видання:

- А. Кашенко. Кость Гордієнко — історична повість.
- А. Кашенко. Борі за правду — історична повість.
- А. Кашенко. З Дніпра на Дунай — історична повість.
- А. Кашенко. Побратими — історична повість.
- І. Нечуй-Левицький. Микола Джери — повість.
- К. Яворський — В. Рогович. Навздогін за ворогом — пригодницька повість.
- О. Панченко. Техніка рибальства і рибництва з багатьма малюнками.

Наклади видання обмежені.

Попередні замовлення надсилати до Спілки „Українське Мистецтво“ на адресу: Regensburg, Ganghofersiedlung, Siegfriedstr. 4.

УВАГА!

Українці в англійській зоні!

УВАГА!

Нові книжки:

- Іван Багряний: „Тигролови“ ч. I, II . . . ціна 17 НМ
- Георг Оруел: „Колгосп тварин“ ціна 8 НМ
- Ісаак Мазепа: „Підстави нашого відродження“ ціна 10 НМ
- Альманах МУР-у (в ньому нова повість Ю. Косача) ціна 12 НМ

І всі інші видання видавництва „ПРОМЕТЕЙ“ набувати й замовляти: Hannover, Mückernstr., DP-Lager, Bl. II, Z. 4, у. п. Григорія Вишневого.

Висилається за готівку або за післяплатою. Найкраще слати збірні замовлення, тоді пересилка безплатно.

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ,

Augaburg, Ulmerstr. 7, має великий вибір літератури: художньої, історичної, технічної, наукової, релігійної, дитячої та шкільної підручників.

Великий вибір журналів і часописів, які виходять на всіх трьох зонах Західної Німеччини. Просимо надати щоний каталог ч. 3 на 1947 р., який щомо вийде.

Комунікат

Головна Квартира Пластової Старшини одержала з Лондону повідомлення, що згідно з заявою французького уряду участь скандинавських організацій Д. П. в щорічному джемпорі мусить обмежитися тільки до участі бальтійців.

Справа висилки української пластової делегації в характері обсерваторії гостей, дала актуальність і підготовку в цьому напрямі ведеться.

У зв'язку з цим повідомленням українське громадянство, що згідно з пропозицією Головної Пластової Старшини підписаний нижче Громадський Комітет вважає потрібним:

1. Ствердити, що — згідно одержаних інформацій — наше згадане рішення щодо нашої участі в джемпорі в Парижі цього року є наслідком об'єктивних даних, на які ми не могли мати впливу і які є зумовлені спеціальними умовами нинішнього дня.

2. Розглянути наші старання відносно участі в щорічному джемпорі тільки як один з початкових кроків для пов'язання нашої пластової руху зі скандинавськими організаціями інших націй: цих старань не вільно нам не тільки занехати, але навіть послабити в черговому році відбувається світове джемпорі пластунок, де ми старатимось взяти участь, а, крім того, багато інших нагод, де наша відсутність тільки великою шкодою для нас.

3. Продовжувати інтенсивно започатковану збірку зарплати для покриття коштів української делегації до Парижа, як і створення основи фонду для фінансування дальших старань і заходів на міжнародному полі, щоб впровадити нашу пластову молодь на світову арену. Для опіки над фондом буде створена окрема громадська кураторія.

За Почесний Громадський Комітет для участі Української Делегації у Світовому Скандинавському З'їзді 1947.

Василь Мудрий
Голова Ц.П.У.Е.

Атанас Фіголь
Голова Г.П.Р.

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подаємо таксу оплати за надрукування оголошень в нашому часописі: 1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ, 1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор. — 100 НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. — 25 НМ. В тексті — 100%, надруковані.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг. за кожне окреме слово.

Належну суму слід надсилати разом з текстом оголошення.

Без попередньої оплати — оголошень друкувати не будемо.

Адміністрація.

Часопис „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ виходить

ТРИЧ НА ТИЖДЕНЬ: у середу, у п'ятницю і неділю.

Прймається передплата:

На 1 місяць — 6 НМ

„ 3 „ — 18 НМ

Ціна окремого часу 50 ПФ

Організуйте групову передплату та згодуйте для кооперативу. — Кооперативам знижка 20%. — У справах передплати, одержування часопису, зміни адреси тощо — звертайтесь встановлено і особисто до Адміністрації.

Administration „Ukrainiski Wisti“

Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видавничий Спілка

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“

РЕДАКТОР КОЛЕТЯ

Головний редактор Ів. БАГРЯНИЙ.

Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи, а з прикладу невідповідності дописів застерігає лише в особливих випадках. — Діється і зміст в справах редакційних адресувати на окремих редакторів, а Редакції.

Redaktion „Ukrainiski Wisti“

Neu-Ulm, Ludwigstraße 10.

Редактори приймають особисто в українському таборі Н. Ульму — Будинок 44, кім. 8—12 год. щодня, крім суботи.

Authorized by Information Control Division

Druck: — Ukrainische Zeitung
Neu-Ulm — Ludwigstraße 10.